

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Decisio CLII. De Appellatione quorundam Episcoporum Galliæ à
Constitutione Unigenitus Clementis XI. ad Concilium Generale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

fic duæ Innoc. XI. damnationes bene conciliantur. Ad 4. *N. Antec.* causa negandi colligitur ex nostris probationibus, quæ videntur æqualiter pugnare etiam in articulo mortis juxta communem Patronorum nostræ sententiæ, exceptò Sanchezio, quare enim in illo non sufficiat tenere viam securam, & obligatio sit ingrediendi securiorem? certè id inde non satis evincitur, quòd deinceps tempus deficiat rem amplius exami-

nandi, uti patet in aliis materiis, in quibus plerumque etiam in articulo mortis licitum est sequi sententiam probabilem relicta probabiliore, uti docent Probabilistæ. Sufficit ergo, si Elias, casu quo prorogaretur vita, proponat melius rem examinare, & errorem, si evidenter seu evidenti credibilitate absoluta & respectiva Fidei Catholicæ cognoverit veritatem, deserere.

TITULUS VIII.

De Schismaticis, & Ordinatis ab eis.

DECISIO CLII.

De Appellatione quorundam Episcoporum Gallie à Constitutione *Unigenitus* Clementis XI. Papæ ad Concilium Generale.

SPECIES FACTI.

Cornelius Jansenius (non ille Gandavensium Episcopus, egregius in S. Scripturæ plura volumina commentationibus, & genuina pietate clarus) sed Iprensis Episcopus, exiguo in oppidulo Hollandiæ Accoy dicto à plebeis parentibus natus, operâ amicorum, præsertim Joannis du Verger, Abbatis Sancirani, ad

Cathedram Theologicam in Universitate Lovaniensi promotus est, Scripturasque interpretatus libros de Gratia, quos *Augustinum* vocavit (quasi nempe S. Augustini doctrinam de gratia & libertate continent) conscripsit, actandem, postquam in favorem Hispanorum contra Gallos edidit librum, *Mars Gallicus*

Itus appellatum, ab Hispania Rege Philippo III. in præmium tulit Ipremsam Insulam Anno 1635. Sed post duos Episcopatus sui annos cum dimidio, intra quos suum Augustinum perficere nitentur, peste sublatus est, de suo libro, quem Amicis edendum commendarat, in Testamento suo sic scribens: *Sentio difficulter aliquid mutari posse: si tamen Romana Sedes aliquid mutari velit, sum obediens filius Ecclesie, in qua semper vixi: usque ad hunc lectum mortis obediens sum. Ista mea suprema voluntas est.* Quin etiam antè in suo Augustino idem professus est his verbis: *quidquid ab ista Petri cathedra; ab isto Universe Ecclesie capite, moderatore, Pontifice prescriptum fuerit, hoc teneo: quidquid improbatum, improbo; damnatum damno; anathematizatum anathematizo.* Jesuitis dicitur fuisse prorsus infensus, eò quòd presanti aditum ad Societatis tyrocinium negaverint. Sed quidquid sit de hoc, & an ejus submissio, quam verba sonant, erga Romanam Ecclesiam & Pontificem seria fuerit, an ficta, id certum, quòd ejus Testamenti executores sedulâ curâ dicti voluminis editionem posthumam occultissimè procurârunt, exemplis per omne Belgium & Galliam totam dispersis. Cui tamen, utpote Calvinianis erroribus passim & apertè nimium quantum faventi (adedò quidem, ut Hugo Grotius, celeberrimus Scriptor Calvinista, cordatè asseruerit, si Catholici Jansenianas opiniones reci-

perent, duas Ecclesias, Calvinianam scilicet atque Romanam, mox in unam coalituras) mox sese opposuerunt Societatis JESU Theologi, ementito Augustino contradicentes, quos statim lecti sunt plurimi alii, etiam Sorbonici Doctores, licet quibusdam ex Sorbona Jansenio faventibus; imò & ab Urbano VIII. hic liber proscripserunt & ad tenebras damnatus est, eò quòd Michaëlis Baji errores innovaverit. Quod fulmen tamen quia non erat satis ad excutendum è fidelium manibus noxium opus, ideo octoginta quinque Episcopi Gallie (nam ad Conventum Cleri Gallicani Parisiensem res fuit delata) censuerunt, hanc causam, quæ ex majoribus esset, ad supremum tribunal, Christianique Vicarium, ad Romanum Pontificem, esse deferendam, uti & communi zelo ad Innocentium X. Anno 1651. eundem librum, & speciatim quinque ex illo desumptas, in quas quasi in compendium redacta videri poterat tota libri doctrina, propositiones sequentes detulerunt.

Prima sic sonat: *Aliqua Dei præcepta hominibus justis volentibus & conantibus secundum præsentem, quas habent, vires sunt impossibilia: deest quoque illis gratia, qua possibilia fiant.*

Secunda: *Interiori gratia in statu naturæ lapsæ nunquam resistitur.*

Tertia: *Ad merendum, & demerendum, in statu naturæ lapsæ non requiritur in homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione.*

F 3

Quar-

Quarta: Semipelagiani admittebant prævenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei: Et in hoc erant Heretici, quod vellent, eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere.

Quinta: Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fuisse.

Atque has 5. propositiones post accuratissimum examen, admissis quoque Jansenii fautoribus ad ejus propugnandam causam, ac post indictas preces in primariis Romæ templis, omnes & singulas tanquam hæreticas damnavit Innocentius X. in speciali Constitutione, quæ incipit, *Cum occasione*. Mirum dictu est, quam in varias partes sese torserint Jansenistæ post hoc fulmen Sedis Apostolicæ; cum enim nollent apertè ab Ecclesia, ejusque Capite, recedere, varia quasiverunt effugia ad eludendam Pontificis sententiam: modò enim dixerunt, dictas propositiones non reperiri in libro Jansenii, modò, eas non esse damnatas in sensu Jansenii, proin adhuc defendi posse juxta mentem Jansenii, addendo, quæstionem facti esse qualem nempe sensum Jansenius per illos intenderit, & in quæstionibus facti Pontificem non esse infallibilem; quamvis infallibilis sit in quæstionibus Juris, cujusmodi est, an istæ propositiones sint meritò damnatæ, & hoc affirmandum, adeoque illas in aliquo sensu hæreticas esse, admitte-

bant &c. Verùm & ista effugia ipsi interclusa sunt ab Alexandro VIII. Innocentii successore, qui in nova Constit. quæ incipit, *Ad Sacram Beati Petri Sedem*, declaravit & definivit, quinque illas propositiones ex libro Cornelii Jansenii Episcopi Iprensis, cuius titulus AUGUSTINUS, excerptas, ac in sensu ab eodem Cornelio intento (nimirum obvio, quem ipsamet propositio- num verba præ se ferunt, uti postea de- claravit Innocentius XII. in speciali decreto 6. Febr. 1694.) damnatas fuisse, ac rursus damnavit inuisitã eadem singulis notã hæreseos. Atque juxta Alexandrinæ Constitutionis tenorem, ad desiderium Gallie Regis Ludovici XIV. ac Episcoporum Gallie, idem Alexander 1663. præscripsit formulam juramenti ab omnibus per omnem Galliam præstandi, qui ad Gradus Litterarios vel Beneficia Ecclesiastica promoveri cuperent; quod & Rex Ludovicus XIV. fortiter ad executionem perduxit. Unde Jansenistæ, ne dictis Gradibus & Beneficiis carere deberent, cum tamen formula juramenti ipsorum hæresi obstaret, excogitarunt novum artificium, quo varios sensus Jansenianis propositionibus affingerent, secundum quos præstare possent juramentum, imò eò delapsi sunt temeritatis, ut dicerent sufficere, si in reverentiam Sedis Apostolicæ servetur obsequiosum silentium, h. e. modò non irreverenter & exterius contradicerent Ecclesiæ, librum Jansenii, atque excer-

ptas in dē propositiones damnanti, licet interius illum & has non condemnarent tanquam hæreticas. Sed sicut illud effugium de ascititis propositionum sensibus ab Innoc. XII. ita & posterus de obsequioso silentio à Clemente XI. per Bullam, quæ incipit, *Vineam Domini Sabaoth*, penitus interclusum est.

Adeò nimirum se torquet stygius serpens, dum calcatur, nempe pestilens Jansenii progenies, maximè primipuli hujus Sectæ Jansenisticae, qui post mortem Jansenii fuerunt 1. *SANCYRANUS*, seu Joannes du Verger Abbas Sigranni, alter Jansenius, & ferè in hoc tantum diversus, quod novos errores in suo libro *Petrus Aurelius* dicto quoad Sacramentorum maximè administrationem docuerit, ob quos à Card. Richelieu jam, Anno 1637. carceri mancipatus est, credente hac ratione Galliam à novo Lutherò vel Calvino purgatam esse. Post mortem tamen Richelii carcere quidem, at mox altero anno, nempe 1643. vitâ exemptus est. 2. *ANTONIUS ARNALDUS* Abbas, quem Jansenista intelligebant sub nomine *Reverendissimi Abbatis*. Patrem & avum habuit Episcopos Andegavenses? nam uterque ante suam ad Insulas electionem fuit in legitimo Matrimonio. Scripsit librum *de Frequenti Communione*, qui, sicut circa administrationem ac usum Sacramenti Pœnitentiæ & Eucharistiæ varia tum exonica tum erronea, ab Alexandro VIII. profertur

pta, complexus est, ita & magnas in Gallia turbas concitavit: cujus & alias duas propositiones Sorbona damnavit, ipsūque Auctorem, cum illas revocare nollet, nomine ac privilegiis Sorbonici Doctoris privavit Anno 1656. simulque 70. Doctores, Arnaldum sequutos, è Collegio Sorbonico ejecit 130. aliorum suffragiis. Postea latuit aliquamdiu apud Moniales Regii Portus, ubi habuit duas sorores, suæque doctrinâ pervertit totum Parthenonem. Tandem Gallia exesse iussus Belgium adiit, atque Bruxellis Quesnellum, de quo statim, invenit, ibique in exigua domo aliquot annis delituit uterque, scribendis libellis innumeris in favorem Jansenianæ doctrinæ, & ad lacerandos sibi adversantes intenti. Sed Anno 1690. à Governatore Belgii iussu Regis Hispaniæ ex Belgio discedere coacti ad Hollandos, prius Delphos, tum Leidam se receperunt, ac demum in ditionem, ac tum in urbem Leodiensem, dein rursus Bruxellas reversi sunt, ubi 1694. Arnaldus 82. annorum senex mortuus est. 3. *PASCHASIUS QUESNELLUS*, Janseniani Ordinis vocatus *Prior*, Anno 1634. natus Parisiis postea adlectus in Congregationem Presbyterorum *Oratorii Jesu* dictam, quam 1611. erexit Petrus Berullus, postmodum Cardinalis, confirmatam à Paulo V. cujus præcipuus finis est cultus Mysteriorum Vitæ Christi, ejusque Sanctissimæ Matris, educatio, ac instructio

structio juvenum Clericorum in Seminariis, atque populi per Conciones ac sacras Missiones. Anno 1675. scripsit dissertationes ac notas in Opera S. Leonis Magni, ubi auctoritatem Romani Pontificis multum imminuit: quare mox anno sequenti à S. Indicis congregatione liber iste prohibitus est. Quia verò Patres Oratorii Berullani, seu Oratorii Jesu, anno 1678. in Comitibus suis prohibuerunt tradi in Scholis suis doctrinam Jansenii, Quesnellus verò sectator Jansenii exitit, non obstante Superiorum suorum & Archiepiscopi Parisini mandato, subscribere renuit, & ideo in latibulum se abdidit, ubi per biennium delituit: dein Parisios regressus, at minimè se tutum ratus, clandestinà fugà in Belgium se proripuit, & ibi Bruxellis Arnaldo junctus in humili domuncula plurimos pestiferos libros, famulos libellos, & similes partus furtivis typis, & amicorum sumptibus, ut diximus, cum socio Arnaldo in lucem protrusit, quorum aliqui Carnificis manu in publico foro combusti sunt. Indè cum Arnaldo postea cedere jussus ad Hollandos, & tum ad Leodienses secessit. Sed post aliquot annos reversus Bruxellas, ne agnosceretur, veste Sacerdotali exuta Laicalem induit, licèt in urbe Catholica degeret, sub qua latuit usque ad annum 1703. quo à Regis Hispani & Archiepiscopi Mechliniensis Ministris captus, ac, an non esset Quesnellus, interrogatus,

respondit, se Dominum Rebeck vocari. Sed haud multò post amicorum operà ex custodia vel carcere elapsus post aliquot latibula tandem Amstelodamum anno 1704. aufugit, ubi & diem supremum 2. Sept. 1719. ætatis suæ octogesimo quinto anno post aliquot dierum aggritudinem clausit, edità tamen quatrindò antè coram duobus Protonotariis Apostolicis (ut ipse vocat, revera enim fuerunt duo curam animarum exercentes Sacerdotes, Joannes van Neele, & Jacobus Krys, ejus partibus addicti, & Amstelodami degentes, Calvinum quidem non profelli, at ejus sequacibus haud multum meliores) sequenti professione, fidei ad submissionis speciem Gallico idiomate verbis composita: Ego infra scriptus Paschasius Quesnellus natus Parisiis, Presbyter Oratorii Gallicæ, lecto decumbens, graviter infirmus, & fortassis brevi supremo Judici redditurus rationem omnium vitæ meæ actionum, declaro, quod sequitur. Credo omnes veritates, quas Jesus Christus docuit Ecclesiam suam, cujus in finem mori volo, & cum qua damno omnes errores, quos illa condemnaverit. Agnosco summum Pontificem primum Jesu Christi Vicarium, & Apostolicam Sedem centrum Unitatis. Declaro, quòd nihil unquam intenderim dicere, nihil scribere, nec cogitare contrarium illi, quod sancta Ecclesia Catholica credit aut docet: vel reverentia, quam humillimi Ecclesiæ Filii ejus decisionibus debent. Quod attinet ad meum librum

Reflexio.

Reflexionum Moralium in Novum Testamentum (iste est famosus ille liber Novi Testamenti, à Quesnello conscriptus, & Parisiis Anno 1693. ac 1699. editus, ex quo centum & unam propositiones in famigerata illa Constitutione Unigenitus Dei filii Clemens XI. postquam librum jam antè Anno 1708. 13. Junii per Apostolicum Breve prohibuerat, rogatu Episcoporum Gallia & ipsius Regis Ludov. XIV. post accuratissimum & diligentissimum examen condemnavit respectivè tanquam fallas, captiosas, impias, Ecclesie injurias, seditionas, hæreticas &c.) Et de hoc suo libro sic pergit Quesnellus: declaro, quòd, dum eum componerem, nec minimam unquam cogitationem habuerim aliquid ibi ponendi, quod Ecclesie sensui esset oppositum, vel haberet connexionem cum perniciosis erroribus, aut perveris intentionibus, qui mihi imputati fuerunt tum Romæ, tum in Galliis, quosque toto corde detestor: sed quòd sola intentio, quam habui eum componens, fuerit exhibere Ecclesie modicum quoddam obsequium instruendo fideles: quòd perseverem in ea opinione, quòd nihil docuerim in meo libro Reflexionum Moralium, nec in aliis scriptis meis, quòd non sit summè conforme Ecclesie fidei. Casu quo tamen contra meam intentionem aliquid mihi excidisset, quòd esset illi contrarium, id revoco atque detestor, submitiendo me insuper omnibus illis, quæ definiunt Ecclesia circa scripta mea, meamque personam: quòd revocem meas querelas ac Protestationes, (R. P. Pichler Decis. T. 2.)

quas feci contra injustitiam manifestam eorum, qui me condemnarunt, absque eo, quòd me audissent, aut à me in meam defensionem scripta legissent: quòd persistam in Appellatione ad futurum Generale Concilium, quam interposui à Constitutione N. S. P. Papæ, quæ incipit his verbis, **UNIGENITUS DEI FILIUS**, & ab omnibus gravaminibus, de quibus justitiam mihi fieri ab Ecclesia petii: quòd tandem detester omnem spiritum schismaticis & divisionis. Hi sunt sensus animi mei, quibus immori volo in communionem & unitate Ecclesie Catholice, Apostolice, & Romane. Actum Amstelodami in presentia Protonotariorum Apostolicorum, & testium requisitorum. 28. Nov. Anno 1719.

Pascius Quesnellus
Presbyter Oratorii.

Hæc est synopsis exorti & usque ad hæc tempora continuati Jansenismi, quam licet longiorem facti speciem efficiat, vel ideo tamen DD. Auditoribus meis, & aliis forsan lecturis, non ingratam fore existimo, quia multa hinc inde de Secta Janseniana, ejusque præcipuis propugnatoribus, San-Cyrano, Arnaldo, Quesnello audiverint, rei tamen tum seriem tum veritatem & substantiam fortè nunquam ex fundamento. Ad propositum nostrum adverto, Quesnellum eò progressum esse, quòd nullus Jansenii asseclarum ante ipsum progredi est ausus, ut nimirum ab Apostolica Sede ad Universam Ecclesiam

* G

fiam

fiam, & à judicio Summi Pontificis ad Generale Concilium, exemplò Lutheri, notorii hæresiarchæ, appellaverit, licet profiteatur in speciem submissionem erga Ecclesiam Catholicam Romanam, ejusque definitioni sua scripta submittat, spiritumque divisionis verbotenus detestetur. Quesnellum sic appellentem secuti sunt sat multi in Gallia, tum Religiosi, etiam Moniales, ab Arnaldo potissimum seductæ, tum Clerici Sæculares, at pauci, tum Sorbonici Doctores, tum Canonici, præsertim Rhe-

menses, tum pauci quidam Episcopi, & quidem initio tantum quatuor, quibus brevi accesserunt alii quinque, postea adhuc duo, demum & alii tres: plures autem, quam quatuordecim, licet omnem moverint lapidem, nunquam potuerunt ad se pertrahere. Ad quorum temeritatem & perveraciam, si non hæreticam, saltem hæresi proximam, manifestè ob oculos ponendam hæc unica ex recensita facti specie discutienda venit

QUÆSTIO.

An à summo Pontifice detur Appellatio ad futurum Concilium Generale? seu (quod in idem recidit) An Concilium Generale majoris sit auctoritatis, quam Papa?

Abstrahendo ab illis fundamentis, quibus ad titulum de Officio Judicis Ordinarii in meo Candidato, uti & in Theologia mea Polemica commonstravi, Pontificem esse supra Concilium Generale, non vice versa Concilium Generale supra Pontificem, tam quoad definienda Fidei dogmata, ac infallibilitatem, quam quoad

decreta Morum, ac jurisdictionis potestatem, placet nunc eadumtaxat afferre, quæ immediatè & directè spectant ad Appellationem à Pontifice ad Concilium Oecumenicum seu Generale. Audiamus autem pro more prius Adversarios, & Appellantes.

Rationes dubitandi.

ITaque sic arguere possunt Pontificis auctoritatis Mustyges. 1. Appellatio est remedium ab ipso Jure Naturali concessum omnibus, qui à

Judice premuntur per sententiam, & gravamen ex sententia condemnatoria sustinent; cum habeat rationem defensionis, à Natura omnibus concessa

cessa. Text. & DD. plerique omnes in c. 61. §. porro de appellat. Clem. 2. de sent. & re jud. Ergo licita est appellatio etiam à summo Pontifice, per suam sententiam condemnatoriam aliquos gravante; cum Jus Naturale, quod omnibus & contra omnes illimitatè permittit defensionem, appellationem concedat tanquam remedium defensivum omnibus gravatis.

2. Si appellatur à Papa ad Concilium, non fit appellatio à Judice eodem ad eundem, sed ad superiorem; cum Concilium Papæ unitum sit majus quid, quam solus Papa, & tribunal superius; siquidem Concilium Papæ unitum repræsentat totam Ecclesiam, non verò Papa solus sine Concilio: ergo talis appellatio non caret essentiali requisito, vi cujus appellatio debet fieri ab inferiori ad superiorem: ergo est legitima. Quinimo

3. Licet in appellatione à Papa ad Concilium, Papæ unitum, appellaretur à Papa ad Papam; id tamen non repugnaret naturæ appellationis, ut pote quæ fieri potest ab eodem Judice minus debitè informato ad eundem meliùs informandum, uti vult Auctor Regalis Sacerdotii, Card. Sfondrati, zelotissimus defensor Pontificiæ auctoritatis, lib. 2. §. 8. n.

4. in Resp. 1. atqui Papa ab Episcopis per totum mundum dispersis & in unum congregatis utique meliùs informari potest: ergo rectè ab ipso ad Patres & Episcopos in Concilio

Generali congregandos appellatur. His rationibus suffragatur usus & praxis Fidelium; quare vel maximè urgent adversarii exempla appellationum, & arguunt.

4. Frequenter jam fuit appellatum à summis Pontificibus ad Generalia Concilia: sic enim appellavit contra Innocentium III. Legatus Friderici II. & Ecclesia Anglicana: item contra Bonifacium VIII. Philippus Pulcher, Gallia Rex, consentientibus Episcopis & Universitate Parisiensi, ut habet Auctor libri de Ecclesia Gallicane Immunitatibus cap. 13. sic appellavit Ludovicus IV. Imperator ex Domo Bavarica, & Casenas Ordinis Minorum Generalis, contra Joan. XXII. teste Hervvart in Ludovico defenso f. 248. sic appellavit contra Julium II. Respublica Veneta & Florentina teste Quicciardino lib. 8. §. 10. sic Carolus V. & Cardinalis Columnenfis cum tota sua familia contra Clementem VII. teste eodem l. 17. Ergo idem licebit aliis quoque, præsertim cum graves Doctores & ipsi SS. Canones hujusmodi appellationes approbent; siquidem

5. Universitas Parisiensis An. 1387. docuit etiam in causis Fidei licitè appellari posse à Papa ad Concilium, & Clerus Gallicanus in Conventu Parisiensi Anno 1682. inter alias etiam hanc statuit propositionem: in fidei questionibus præcipuas summi Pontificis esse partes, ejusque decreta ad omnes & singulas Ecclesias pertinere, nec tamen irrefragibile esse judicium, nisi Ecclesia consen-

consensus accesserit. Accedit, quòd tres Cardinales, Petrus de Alliaco, Nicol. Cusanus, & Franc. Zabarella, item Æneas Sylvius, postea Pontifex Pius II. dictus, Gerson, & S. Antoninus Papam subijciant Concilio Generali. Idem fecerunt Patres in Concilio Pisano, Constantiensi, &

Basileensi, imò plurimi in Tridentino.

6. Confirmatur à pari: ab Imperatore datur appellatio ad Comitia & Conventum totius Imperii: ergo & à Papa ad Conventum totius Ecclesie, seu ad Concilium Generale.

Rationes decidendi.

VERùm hæc & similia adeò nihil solidæ habent veritatis, ut potius tanquam inania, & profus enervata, sint rejicienda, atque dicendum cum omnibus rectè & piè sentientibus, illicitam, impiam, invalidam esse Appellationem à Papa ad Concilium Generale futurum, certamque non tantùm malæ causæ, sed etiam rebellionis, schismatis, aut etiam hæresis notam. Potissimum verò id intelligo de appellatione in materia dogmatica, seu in rebus Fidei à Pontifice definitis, uti est appellatio Quesnelliana à Constitutione UNIGENITUS Clementis XI. de qua nobis est sermo in hoc casu. Quamvis enim talem appellationem etiam in causis politicis, & sententiis Pontificum particularibus, pariter rejiciam, ac adducendæ rationes invalidam æquè ac illicitam probent, præcipuè tamen id teneo de appellatione in rebus Fidei, & materia dogmatica.

Probatur I. Explorati & certissimi Juris est apud omnes, de essentia Ap-

pellationis esse, ut fiat ab inferiore ad superiorem. Text. & DD. in c. cum inferior h. t. c. 17. seqq. c. 66. de appellat. item in l. 21. ff. de l. 32. C. eod. l. 4. ff. de recept. Ratio, quia appellatio fit ideo, ut sententia prioris Judicis, seu Judicis à quo, auditis causæ meritis examinetur, reformetur, corrigatur, vel confirmetur à Judice ad quem, seu ab illo, ad quem fuit appellatum: ergo evidens est, in Judice ad quem dari superioritatem debere & jurisdictionem in acta, & judicata à priore Judice. Atqui Concilium Generale nullam profus habet superioritatem aut jurisdictionem in Papam legitimè electum, ritè acceptatum, & non dubium; quia Christus nullibi dedit ullam Concilio Generali superioritatem in Pontificem, sed potius Pontifici in Concilium, dum Patres & Episcopi in Concilio œcumenico congregati sunt & manent oves Christi, quas omnes indistinctè Petro ejusque successoribus subjecit dicendo, *pascite oves meas*, Jo. 21. & Papa ab ipso Christo constitutus est

Caput

Caput totius Ecclesiæ tanquam Corporis Mystici, ut nemo Catholicorum negat: quis autem sanus vel cogitet, oves habere superioritatem in Pastorem, corpus in caput, & non potius e contra Pastorem esse superiorem ovibus, etiam simul congregatis, & caput præesse toti corpori quoad directionem, vim gubernativam, influxum imperium &c.

Prob. 2. Papa in Ecclesia Militante est immediatus & unicus Christi Vicarius, suprema auctoritate præditus, uti definivit tanquam articulum fidei Concilium œcumenicum Nicœnum *an. 39. inter 80. artic. to. 1. Conc. post Acta Nicœni.* Idem fecit Concilium Constantiense *in sess. 8. art. 37. & sess. 45. in Bulla Martini V. & Concil. Lugdun. relatum in c. ubi periculum de Elect. in 6. Florentinum S. ult. in Litteris Unionis, ac Lateranense S. 11. ergo certum quoque, imò manifestum est, à Summo Pontifice ad Concilium Generale non dari appellationem, cum hæc necessariò fiat à minori ad majus tribunal, Summus verò Pontifex habeat idem tribunal cum Christo, quo majus esse non potest, & à quo utique non datur appellatio: quippe secundum Jura Vicarius habet omnino idem tribunal cum suo principali, cujus sustinet vices. *c. non patamus de Conjuet. in 6. c. 1. de Off. Vic. in 6. c. Romana de Appellat. Clem. 2. de Rescript. l. un. C. de sent. pref. prætor. nec unquam auditum est, Regis in aliquo regno vicarium à regni optimatibus, vel universalibus comitiis**

judicatum fuisse. Ut adeò, quicumque subduntur Principali, nimirum Christo, etiam subdantur ejus immediato Vicario, videlicet Summo Pontifici: ergo, sicut Concilium generale subditur Christo, & ab hoc ad Concilium non datur Appellatio, ita & Concilium subditur Pontifici, & ab hoc ad illud non datur appellatio. Quòd si & Concilium, ut à Papa contradistinctum, arrogaret sibi pariter vicariam Christi potestatem, absurdum omnino turpissimum assereret, & contra Scripturas, asserens hoc pacto duos Christi vicarios, & duo Ecclesiæ capita, adeoque Ecclesiam esse bicipitem & monstrosam.

Prob. 3. Per Appellationem recedit appellans ab obedientia ejus, à quo appellat: atqui nulli Fidelium, seu seorsim seu in Concilio simul congregati spectentur, fas est ab obedientia Summi Pontificis, tanquam Capitis & Pastoris à Christo constituti, recedere, alioquin hoc ipso desineret esse ovis Christi, cum desineret esse sub Pastore, quem Christus suis ovibus constituit.

Prob. 4. Quando appellatur à Summo Pontifice ad Concilium Generale, vel appellatur ad Concilium ut Pontifici unitum, vel ut ab eo sejunctum: neutro modo fieri appellatio legitima potest: non ad Concilium à Papa sejunctum, quia tale Concilium, utpote acephalum, seu sine capite, non representat Ecclesiam, nec ullius est roboris, per expressos textus *in Dist. 17. id quod planè*

G 3

planè certum videtur, atque in SS. Canonibus & Conciliis œcumenicis decifum, eò quòd dicant, tantam Pontifici auctoritatem esse in Concilia, ut sine illa nec indici, nec transferri, nec dissolvi valeant, semperque à Pontifice subscriptionem, approbationem, & confirmationem obtinere conata sint, & quod à Conciliis appelletur ad Papam tanquam ad Superiorem: sic Concil. Nicænum definivit, *non debere absque Romani Pontificis auctoritate Concilia celebrari*: & *can. 18.* ait: *Apostolica Sedis, nempe Pontificis Romani, dispositioni omnes majores Ecclesiasticas causas, & Episcoporum judicia, antiqua Astolorum, eorumque successorum, atque Canonum auctoritas reservavit.* Pariter ex gestis Concilii Chalcedonensis, ut ait S. Thomas de Pot. q. 10. a. 4. ad 13. habetur, quòd sententia Synodi à Papa confirmetur, atque à Synodo appelletur ad Papam. Lateranense sub Julio II. & Leone X. sess. 10. clarè sic asserit: cum etiam solum Romanum Pontificem pro tempore existentem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendorum plenum jus & potestatem habere, ex S. Scripturæ testimoniis, dictis SS. Patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum, sanctorumque Canonum decretis, & propriâ etiam eorundem Conciliorum confessione manifestè constet --- consueveruntque antiquorum Con-

liorum Patres pro eorum, quæ in suis Conciliis gesta fuerunt, corroboratione à Romano Pontifice subscriptionem approbationemque humiliter petere & obtinere. Demum s. 11. addit, *Papæ auctoritatem Concilio precellere.* Ex quibus omnino evidens fit, à Papa ad Concilium, Papæ non unitum, & sine Papa spectatum, appellari non posse. Similia habentur in *can. 10. 15. seqq.* & *sepe tota caus. 9. q. 3.* Sed nec ad Concilium Papæ conjunctum fieri appellatio legitima potest, uti rursum manifestum est, quia fieret appellatio ad eodem ad eundem; cum tota vis, valor, & auctoritas Conciliorum ultimato fundetur in assensu, approbatione, & consensu Papæ, sine cuius auctoritate prorsus nihil valet. Et quæso! quàm id absurdum foret? Papa, à quo appellaretur ad Concilium cum Papa unitum, deberet dare & constituere Judicem, cum ipsius solius sit convocare Concilia, iisque potestatem largiri, & quidem convocando Concilium, eique assistendo principaliter deberet constituere se ipsum pro Iudice novo, in se ipsum, in sua acta, & (si possibile foret, ut iudicium Concilii contra suam sententiam ac decisionem præviam sequi deberet) contra se ipsum agere, arma, quibus impugnetur & corrigatur, suppeditare, atque contra se suumque iudicium definienda novo suo calculo confirmare; quod omnino absurdissimum foret, omnemque Iustitiæ ordinem, atque

que Ecclesiasticam hierarchiam penitus everteret.

Prob. 5. Appellatio ab ipso Jure reprobata utique illicita est ac invalida. *1. Pastoralis. c. consuluit de Appell. l. 7. §. 1. ff. de Appellat. recipiendis*: sed appellatio à Pontifice ad futurum Concilium est ab ipso Jure reprobata & declarata pro nulla in Jure Canonico, & à Summis Pontificibus, SS. Canonum authoribus. Audiatur Nicolaus I. in can. patet 10. caus. 9. q. 2. ibi: patet profectò, Sedis Apostolica (cujus auctoritate major non est) judicium à nemine fore retractandum: neque cuiquam de ejus licere judicare judicio. Galeus in can. cuncta 17. ead. q. 2. ibi: cuncta per mundum novit Ecclesia, quod sacrosancta Romana Ecclesia suade omnibus (non tantum de singulis) judicandi: neque cuiquam de ejus liceat judicare judicio. Siquidem ad illam de qualibet mundi parte appellandum est, ab illo autem nemo est appellare permissus. Sed nec illa praterimus, quod Apostolica Sedes sine ulla Synodo procedente & solvendi, quos Synodus neque damnaverat, & damnandi nulla exsistente Synodo, quos oportuit, habuit facultatem: hoc nimirum pro suo principatu, quem B. Petrus Apostolus Domini voce & tenuit, & semper tenebit. Audiatur præ reliquis adhuc etiam Pius II. qui Anno 1460. in Conventu Mantuano gravissimam edidit Bullam, in qua sic detonat; execrabilis, & pristinis temporibus inauditus tempestate nostra inolevit ab-
quis, ut à Romano Pontifice, JESU

Christi Vicario, cui dictum est in persona B. Petri, pasce oves meas, quodcunque ligaveris super terram &c. ad futurum Concilium provocare presumant. Quod quantum SS. Canonibus adversetur, quantumque Reipublice Christiana noxium sit, quisquis, non ignarus Jurium, intelligere potest. -- Volentes igitur hoc pestiferum virus à Christi Ecclesia procul pellere -- hujusmodi provocaciones damnamus, & tanquam erroneas ac detestabiles reprobamus, cassantes & penitus annullantes, siquæ hactenus totaliter interpositæ inveniantur, easque tanquam inanes, ac pestiferas, nullius momenti esse decernimus ac declaramus -- Postmodum in similia attentantes statuit excommunicationem sibi reservatam, illasque pœnas irrogat, quas rei Majestatis, & hæreticæ pravitatis fautores incurrere dignoscuntur. Ejus vestigiis insitit Sixtus IV. Anno 1483. qui hujusmodi appellaciones, quacunque occasione interponerentur, non solum irritas & inanes, sed etiam fraudulentas & sacrilegas & hæreticas esse declaravit. Atque hoc Sixti diploma Ludovicus Rex Galliarum (notent sibi hoc appellantes Episcopi Galliæ) adeo veneratus est, ut solenniter promulgari jufferit, teste Rainaldo in *Annal. Eccles. Anno 1483. n. 22.* Idem faciunt moderni Pontifices, qui quotannis appellantes ad futurum Concilium in notissima Bulla Cœna §. 2. diris omnibus devotent.

Neque dicas, Pontificum decisiones in hac quæstione nihil habere robo-

roboris, utpote in causa propria, & ad amplificandam præminentiam propriam emanatas, cum nemo possit esse Judex in propria causa. l. un. C. Ne quis in sua causa. Nam imprimis non tantum Pontifices, sed etiam Concilia Generalia cum Pontificibus ita deciderunt; nam Constantinopolitanum IV. œcumenicum can. 21. aperte asserit, *ne quidem à Concilio Generali posse in Romanum Episcopum sententiam dici.* Et Constantiense consentiens Constitutioni Martini V. profiteretur, *nulli fas esse à supremo Judice, videlicet Apostolica Sede, seu Romano Pontifice appellare, aut ejus iudicium in causis fidei, quæ tanquam majores ad ipsum, & Sedem Apostolicam referenda sunt, declinare.* Pontifices, quando pronuntiant de sua majoritate supra Concilium, à se contradistinctum, non tam in propria causa, quam in causa Christi, cujus sunt Vicarii, pronuntiant. Præterea Pontifices, quibus dedit Christus potestatem terminandi omnes causas, ad fidelium directionem pertinentes, quando eos constituit Pastores super omnes suas oves indistinctè, seu distributivè seu collectivè sumptas, & Caput universæ Ecclesiæ validè ferunt sententiam etiam in propria causa; cum pertineat ad directionem fidelium nosse, quanta sit Pontificum auctoritas, præsertim cum pronuntiare in propria causa non sit illimitatè prohibitum omnibus & in omni causa: sic etiam Jure Humano Summi Principes, Superiorem non agnoscentes,

possunt & solent pronuntiare in causa propriis; imò etiam inferiores Judices, num sua sit jurisdictio. l. 2. ff. de Judic. l. 2. C. si contra jus vel util. publ. Accedit, quòd, nisi Pontifex possit decidere hanc quæstionem, non habeat locum appellatio à Pontifice ad Concilium, & vicissim à Concilio ad Papam, sive penes quem detur majoritas & superioritatis, daretur aliqua controversia in Ecclesia magis momenti, à cujus decisione plurimum dependet directio fidelium in rebus Fidei & morum, quæ à nemine ob defectum potestatis decidi possent: quod esset contra Providentiam Christi: suam hoc modo Ecclesiam delictentis in necessariis; imò contra ejus Fidelitatem, dum Petro illimitatè promissit, *quodcumque ligaveris, quodcumque solveris* &c. Siquidem Papa solus non possit illam decidere, cum esset Judex in causa propria, neque Concilium solum, & sine Papa, propter eandem rationem, nec Papa & Concilium simul, quia Papa & Concilium sunt Partes litigantes, Partibus autem litigantibus non convenit ferre sententiam, sed audire & exequi. Adde, quòd per hoc argumentum labefactarentur cardines Fidei Catholicæ, nimirum definitiones Conciliorum Generalium cum Papa unitorum circa Primatum Papæ, Judicem controversiarum, infallibilitatem Conciliorum &c. eò quòd tales definitiones attingant auctoritatem Papæ & Conciliorum.

Prob. 6. Appellationes frivole, & frustra.

frustratoriae, videlicet quae interponuntur praecise liti protrahendae, vel condemnationis evitandae causa, omni Jure, Naturali & Positivo, rejicienda sunt, ut est constans omnium doctorum indoctorumque sensus, & clare decisum in c. 16. de Appell. Simil. 41. ff. de Usur. Atqui appellatio, a definitione vel sententia Summi Pontificis ad futurum Concilium interposita, est frivola & frustratoria, praecise eò tendens, ut lites protrahantur, causae maneat indecisa, & rebelles, temerarique homines evitent condemnationem & fulmen; cum sciant, Concilium Generale se vivis moraliter congregari non posse, vel non nisi post plurimos annos & cum immensis sumptibus, ut patet ab experientia, praesertim exemplo ultimi Concilii Generalis, nempe Tridentini. Proin hujusmodi appellatio est ad Judicem actu non existentem, & vel nunquam existiturum, vel non nisi post mortem appellantium, & nil nisi moram malae causae quaerentium. Imò talis Judex sine voluntate Pontificis, a quo appellatur, est omnino impossibilis, eò quòd ad Pontificem Jure Divino spectet cogere Concilium Generale, eique per se vel per suos legatos assistere, de conditionibus suum assensum praebere &c. Nam alias nullus sunt robors, uti certissimi est Juris. Quidsi ergo Pontifex nolit cogere Concilium, nolit assistere eidem, nolit suo assensu approbare novas decisio-

(R. P. Pichler Decis. T. 2.)

nes, suis contrarias &c.? Nunquid hoc pacto Judex appellatus erit impossibilis? nunquid saltem incertum, an aliquando sit existiturus? atqui incertitudo omnem actum vitiat, impeditque ne ullum producat effectum. l. 17. ff. de in diem addit. l. 15. ff. de V. O.

Accedit, quòd ejusmodi perverfis hominibus, ita temere appellantibus ad Concilium, facile foret à Concilio, post multos annos & immensis expensis etiam congregato, appellare ad aliud Concilium asserendo, hoc non esse legitimum, non rite convocatum, non satis liberum, se non sufficienter esse auditos &c. & sic Episcopi totius Orbis Catholici deberent semper esse parati cum equis & navibus, ut ad Concilia convolent, vel perpetuò relictis suis ovibus manere congregati, ut continuas Appellationes audirent, quòd quid absurdius, Ecclesiae & fidelibus magis noxium sit, non dispicio. Exemplum praebuit Lutherus, qui temerario ausu provocavit ad Concilium Generale, nam primo provocavit à Cajetano Cardinali tanquam Judice suspecto ad Papam, deinde à Papa male informato ad Papam melius informatum, tum à Papa ad Concilium, & ubi vidit coactum Concilium, à Concilio non satis libero ad aliud, & ad Scripturam Sacram, ab hac ad critica & instinctum privatum, h. e. ad se ipsum: quid ineptius? quid iniquius? Ita Protestantes Lutherani appellabant à judicio Papae ad liberum & legitimum in Spiritu S. congrega-

* H

grega-

gregatum Concilium; sed, cum esset congregatum Tridentinum, negarunt, illud esse liberum, legitimum, & in Spiritu S. congregatum &c. sic nempe perversi hujusmodi appellantes ludunt & eludunt Papam, Concilia, decisiones, commovent orbem Christianum frivole, inutiliter, noxiè, imò perniciosissime, id unice quarentes, ut condemnari & puniri

nequeant. Faciunt ferè, sicut ille, qui ad laqueum condemnatus fuerat, prius tamen à Judice gratiam petiit eligendi arborem ad pendendum, quæ placeret: sed nulla placuit. Nunc removenda quoque sunt, quæ initio posuere obstacula maleferiati appellantes, facili negotio removentur. Unde

Respondetur ad Opposita.

AD 1. Quamvis appellatio in thesi, & materialiter spectata, sit defensio, & Juris Naturalis, non tamen in hypothese & in quibusvis circumstantiis ac formaliter spectata, atque hinc sæpe etiam prohibita reperitur in Jure Humano, præcipiente, ut procedatur *appellatione remota*. *e. de Rescr. Trid.* variis in locis: vel prohibente, ne admittatur post lapsa fatalia: imò potest tolli mutuo pacto. Certè Jus Naturale non permittit appellationem frivolum & frustratoriam, qualis est à Papa ad Concilium: nec, ubi gravamen injustum non patitur condemnatus, uti non patitur ullus hominum, si Papa definiat veritates Fidei: nec, ubi Judex à quo est Princeps supremus Superiorem non recognoscens, uti est Papa; cum essentia appellationis & natura sit, ut fiat ab inferiore ad Superiorem Judicem.

Ad 2. Concilium Papæ unitum est quidem majus quid extensivè, h. e.

sunt quidem plures homines, non tamen intensivè, & quoad auctoritatem, infallibilitatem, potestatem; nam in solo Papa residet tota auctoritas Divina, ac potestas Christi vicaria & summa: ferè sicut Deus & creatura simul sunt bonum extensivè majus, h. e. sunt plura bona, non tamen intensivè; cum Deus solus tantum possit, quantum cum creatura. Papa ut Papa non est membrum Ecclesiæ, sed caput Ecclesiæ, à quo ex voluntate & ordinatione Christi totus influxus reliquorum membrorum gubernativus totaliter est. Nec Papa, ut Papa, est filius Ecclesiæ, sed pater, in quo residet tota potestas gubernativa. Papa, ut Papa, seu ut Caput aut Pater Ecclesiæ, non quidem strictè representat totam Ecclesiam, quæ est aliquod totum morale, consistens in capite & membris, virtus tamen agendi non est in hoc toto morali & supernaturali principaliter, quam in solo capite,

pute, sicut tamen contingit in toto physico & naturali; nam sicut in Christo, tanquam in capite principali Ecclesie, est suprema potestas & auctoritas, ita in Papa, Christi Vicario summo & unico, est suprema potestas regendi Ecclesiam, definiendi, lites decidendi, leges ferendi &c. Christi vicaria, ita ut nova potestas, quam prius non habuisset, nisi non accedat ex membris, in Concilio Generali congregatis. In effectu igitur & potestate Papa est quasi tota Ecclesia, & eam quasi representat, nimirum quoad auctoritatem & potestatem definiendi, quae in Papa est non minus, ac si conjunctus esset cum Concilio: ergo Concilium Papae unitum non est majus tribunal, quam Papa solus.

Ad 3. Si res decidenda fundetur potissimum in aliquo facto, posset fortassis contingere, ut Papa melius informetur circa tale factum per Concilium Generale. Interim tamen fieri non potest, ut Deus permittat Pontificem aliquid definire, quod fundetur in aliquo facto, & tamen Pontifex sufficienter saltem non sit informatus circa illud. Unde frivola, inutilis, & temeraria, consequenter illicita ac invalida, atque omnino rejicienda est appellatio à Papa ad Papam, à Concilio melius informandum, cum jam aliunde & independenter à Concilio, quantum satis est, informari possit, & informatus esse censendus sit, supposito, quod aliquid definiat; licet fortassis per Con-

cilium adhuc perfectius informari posset. Hæc igitur prætexta melior informatio per Concilium obtinenda est inanis prætextus, quo subterfugere impii & temerarii appellantes conantur condemnationem vel decisionem Pontificis, ac desperatæ malæ causæ remedium quærere, vel saltem moras. Card. Sfondrati, & alii Catholici, dum per Concilium magis informari Pontificem in facto posse autumant, nullatenus approbant appellationem ad futurum Concilium, eamque ex hoc capite fieri posse censent, sed id volunt, quod posset congregari Concilium ad definitionem faciendam (non post illam à solo Pontifice jam factam) & ad obtinendam pleniorum informationem, si factum esset tale, ut sine Concilio non posset haberi sufficiens informatio. Deinde tantum volunt, quod appellantes à Papa ad Concilium cum Papa unitum non appellent; ad majus tribunal (quod verum est) non verò quod legitima sit appellatio ad Concilium Papae unitum ea de causa, ut Papa per Concilium melius informetur, postquam jam solus aliquid definivit, vel decidit. Minus approbant appellationem à Papa ad Concilium à Papa sejunctum.

Ad 4. Est quidem aliquoties appellatum à Papa ad futurum Concilium, sed nunquam in materia dogmatica & in rebus Fidei à solo Pontifice definitis, si hæreticos manifestos excipias, scilicet Episcopos Pelagia-

nos novendecim, & Lutherum cum affectis, ac, qui ad hos proximè accedit, Quesnellum cum paucis Episcopis Gallia, ac adhærentibus, quorum ultimorum appellatio ex hoc quoque capite detestanda venit, quòd in eadem cum hæreticis notori s navi navigent, causamque communem faciant. Catholici, qui quandoque ad futurum Concilium appellârunt, in causis profanis, vel in lite non universam Ecclesiam, sed vel personas vel provincias particulares concernente, appellârunt, ut liquet ex Historiis. Interim tamen & isti de Facto, illicitè, invalidè, & sine effectu, non de Jure, aut validè, aut curæ effectu id attentârunt. Nunquam enim ad eorum appellationem fuit coactum Concilium Generale, minùs decisio vel sententia Pontificis à Concilio legitimo examinata aut reformata. Manifestè igitur fuerunt appellationes frustratoria, & pro nullis habita.

Ad 5. Si ita docuit Universitas Parisiensis, vel alii DD. ex allegatis, errorem docuere; nam ex nostris rationibus decidendi manifestum omnino & perspicuum est, hanc illorum doctrinam esse improbabilem, & temerariam, quam Sixtus IV. etiam vocat hæreticam. Clerus & Episcopi Ecclesie Gallicanae propositiones in Conventu Parisiensi cusas post decennium iterum revocârunt quoad ea, quæ circa Ecclesiasticam potestatem & Pontificiam auctoritatem decreta censori potuerunt, pro non decretis ha-

bentes, uti sonant eorum litteræ ad Innoc. XII. approbante Rege Ludovico XIV. data, quas vide in Regali Sacerdotio in Monasterio S. Galli edito Anno 1693. in fine libri ultimi Allegati DD. & alii, qui fortassis allegari possunt, loquuntur variè, nec satis dilucidè, vel asserunt contrarium, vel loquuntur de Pontifice notoriè hæretico, aut dubio, cuiusmodi, utpote non Pontifices, utque Superioritatem non habent in Concilia Generalia, sed ab his, etiam sine Papa, judicari & deponi possunt, vel declarari ut illegitimi, ut statuant verum legitimum & certum Ecclesie caput. Aeneas Sylvius, jam antequam ad Pontificatum evehctus est, retractavit suam sententiam. S. Antoninus nihil aliud vult, quàm quòd Pontifex nequeat definire in materia Fidei aliquid contrarium illi, quòd à Concilio generali cum Papa unito jam semel est definitum, quod utique verum est. Theologi & Patres Concilii Pisani, Basileensis, & Constantiensis loquuntur de Pontificibus dubiis tempore schismatis, non de certis & indubitatis. Ex Patribus Tridentini ferè novem partes ex decem voluerunt apertè definire, quòd Papa sit supra Concilium, & tantùm decima pars, ferè ex Gallis constans, pro Regis sui auctoritate plus sollicita, minùs favebat Pontifici; ut colligere est ex Pallav. in *Histor. Triad. l. 21. c. 4. n. 5. seqq.* fortè nec ista decima pars fuit contraria quoad Papam certum, vel de hæresi non suspen-

atum; minus oppositum sensisse credenda est de Pontifice certo, quod nempe subiaceat Concilio Generali. Ut adeò P. Vitus Erberman in *Belgarmino vindicato to. 2. l. 1. de Conciliis c. 7.* à vero non multum abluisse videatur, dum ita dicit: *si questio rellie, ut par est, intelligatur de Pontifice legitimo & indubitato, fortè nec unicum probatum Doctorem è Catholicis reperiri posse, qui Concilio Generali Papatu subijciat.* consequenter qui dicant, quòd ab hoc ad illud à Papa sejunctum appellari possit, præsertim in materia dogmatica. Si quidam Galli lubrici defacto teneant oppositum, pro adhaerentibus Quesnello appellanti, nec pro satis Catholicis habendi; nam doctrina Scholæ Theologiæ Parisiensis antehac semper conspirabat cum nostra, ut testis est Josephus Gibalinus Gallus *L. 5. de Jur. Canon. c. 3. §. 15.* eamque suo adhuc tempore defensam fuisse à majori parte etiam Sorbonæ, scripsit Petrus de Marca Archiepiscopus Parisiensis Anno 1662. in *Observationibus ad Theses Claramontanas n. 34.*

Ad Confirmationem *N. Ant.* cum Besoldo in *Summa Juris Publici p. 2.*

Reflexio specialis ad Appellationem Quesnellianam, & quorundam Episcoporum Gallie.

ADVERSUS hos appellantes, quod bene sibi notent, specialiter pugnat illustrissimum Ecclesiæ Lumen, D. Aurelius Augustinus, quem

tit. 1. §. 10. num. 44. Reinckingk de Regim. Sæculari l. 1. class. 2. c. 2. num. 161. seqq. & class. 5. c. 9. num. 40. seqq. 55. seqq. Specul. Marant. Beckero, Gail. &c. qui simul aannotant, nec ab Imperatore malè informato ad Imperatorem melius informandum appellari posse, per l. 1. §. 1. ff. à quib. appell. non licet. Dein transmissio Ant. N. Conf. & parit. Nam Papa immediatè suam potestatem habet à Christo, cujus est Vicarius Jure Divino; e contra Imperator habet suam potestatem tantum mediatè à Deo, immediatè autem à populo, qui potuisset Summum Principem in casu Appellationis sibi subijcere, cum in ejus arbitrio fuerit potestatem gubernativam in eum transferre vel sine vel cum certis limitationibus. Econtra cum populus fidelis Summo Principi Ecclesiastico, nempe Summo Pontifici, non dederit, imò nec dare potuerit potestatem spiritualem & Ecclesiasticam, cum nec ipse haberet, nec limitare illam potuit, nec hodie dum possunt fideles & Episcopi, ac in tantum sibi vel Comitibus seu Conciliis Generalibus subijcere, ut à Papa ad Concilium, quocunque modo, appellari valeat.

tamen solum ubique crepant, & quo solo velut Magistro, ac serè unico, vel saltem præcipuo Patrono suæ causæ gloriari, quamvis immeritò non,

H 3

non,

non desinunt. Sanctissimus hic Doctor, postquam inaudit, Episcopos Pelagianos, à Sede Apostolica, seu Pontifice Romano Zosimo condemnatos, duce Juliano Eclanensi, potentissimo Pelagianorum fautore, aulos esse à decretoria Zosimi, summi Pontificis, sententia appellasse ad plenarium & Generale Concilium, Lib. 4. ad Bonifacium Papam contra duas Epistolas Pelagianorum c. 12. his gravissimis verbis suum & Ecclesie sensum expressit, simulque horum hæreticorum audaciam repressit: aut verò congregatione Synodi opus erat, ut aperta pernicies damnaretur? quasi nulla hæresis aliquando, nisi Synodi congregatione, damnata sit; cum potius rarissima inveniantur, propter quas damnandas necessitas talis existerit, multoque sint atque incomparabiliter plures, quæ, ubi existerunt, illic improbari, damnarique meruerunt, atque inde per ceteras terras devitanda innotescere potuerunt. Verum istorum superbia, quæ tantum se extollit adversus Deum, ut non illo velit, sed potius in libero arbitrio gloriari, hanc etiam gloriam captare intelligatur, ut propter illos Orientis & Occidentis Synodus congregetur. Orbem quippe Catholicum, quoniam, Domino eis resistente, pervertere nequeunt, saltem commovere conantur. Cum potius vigilantia & diligentia pastorali post factum illis competens sufficiensque iudicium, ubicunque isti lupi apparuerint, conterendi sint, sive ut sanentur atque mutantur, sive ut ab aliorum salute & integritate

vitentur. Mutentur in hoc textu verba in libero arbitrio, circa quod fuit hæresis Pelagianorum, in propositiones Baji & Janfenii in libro Quesnelli comprehensas, & à Pontificibus, maxime à Clemente XI. in Constitutione *Unigenitus* damnatas, à cujus decretoria sententia Quesnellus & pauci Episcopi Gallia duce Noallio Parisiensium Archiepiscopo appellarunt ad futurum Concilium, & nescio, an non totum applicare possis temerariis horum hominum aulis.

Notent præterea hi appellantes duo: primum est, quod in tota Ecclesia, etiam in Gallia, ubi nescio quid speciale contra Pontificum decreta sibi nonnulli arrogare præsumunt, nullum reperitur exemplum appellationis à Papa ad Concilium in materia dogmatica, à Pontifice desinente jam decisa, minus talis, quæ habuisset effectum, ita ut propterea Concilium esset congregatum, sententia Pontificis ab illo excommunicata, nedum reformata fuerit, cum omnes hæcenus interpositæ appellationes non circa fidei decreta, sed solum circa profana contra Pontificem prætensa jura, vel circa causas litigiosas particulares existerint. Imò ex hæreticis non nisi pauci ad desperatum appellationis ausilium in materia dogmatica recurrere præsumperunt, & serè Joannes Hus tantum, Lutherus, & Pelagianus, cum quorum, maxime Lutheri, appellatione, totaliter serè coincidunt appellatio Gallicana quoad verba, phra-

phrases, sententias, causas, & ple-
rasque circumstantias, uti demonstrat
Parallelum Appellationis 4. Episcoporum
Galliæ cum Appellatione tum Lu-
theri tum Pelagianorum, paucis abhinc
annis vulgatum. Et istud propemo-
dum discrimen unicum se prodit in-
ter appellationem Lutheri & appella-
tionem 4. Episcoporum Galliæ,
quod illa contra Leonem X. ante-
quam is fulmen contra Lutherum
expediisset, ac sententiam, quam pa-
rabat, tulisset, interposita sit, & in-
novata post editam Bullam Leonis
X. antequam à reliqua Ecclesia fuerit
acceptata: ista verò interposita fuerit,
postquam Bulla errores Quesnellia-
nos condemnans jam edita, imò re-
cepta jam fuit à reliqua Ecclesia, cum
primum post 3. solidos annos & 6.
menfes protrusa sit: quod discrimen
causam Quesnelliticæ appellationis
longè reddit deteriorem, & sicut à
Lutheri appellatione distinguit, ita
appellationi Pelagianorum reddit
conformiorem. Viderint proinde
temerarii hi appellantes, ad quem
portum sint appulsuri, cum in eadem
cum notoriis Hæreticis navi navi-
gent. Quidnā ergo ipsis meritò ap-
plaudant, & uti jam factum crebrius
est, acclament hæretici: *cum in eadem
suis condemnatione nobiscum, cur idem
Pape jugum non excutitis nobiscum?*

Alterum, quod sibi notent hi ap-
pellantes, est, quod nullatenus ipsis
patrocinetur laxior multorum Gal-
lorum doctrina, improbabiliter
asserentium, Papam non esse infalli-

bilem, nisi Ecclesie consensus accesserit;
siquidem Bulla Clementina *Unigeni-
tus*, antequam suam appellationem
adornârint, jam fuit recepta non
tantum in toto Orbe Christiano, &
ab omnibus Episcopis, quorum
nullus eidem se opposuit, sed etiam
à reliquis Galliæ Episcopis, & hodie-
dum ab incomparabiliter majori &
saniori parte Galliæ, cæterisque hu-
jus regni Episcopis omnibus, qui
sunt in maximo numero, consequen-
ter tam ante, quàm post appella-
tionem jam accessit definitioni Ponti-
ficis consensus Universæ Ecclesie;
cum tam pauci repugnantes nullo
Jure attendi debeant, nec impedire
consensum totius Ecclesie sufficiant,
cum ad constituendum Ecclesie con-
sensum sufficeret acceptatio majoris
Episcoporum & fidelium partis:
ergo, licet transmitteretur, Ponti-
ficem sine Concilio Generali defi-
nientem non esse infallibilem, nihi-
lominus appellatio foret nulla, impia,
& prorsus erronea, cum facta sit &
fiat à sententia Pontificis infallibili,
cum eam, etiam juxta quorundam
Gallorum opinionem reddat irrefor-
mabilem accedens Ecclesie consen-
sus, & talis consensus Ecclesie æqui-
valeat Concilio Generali, totam
Ecclesiam representanti. Dum igitur
appellant à Bulla Pontificis ab Ec-
clesia jam receptâ, non amplius ap-
pellant à Papa solo, sed ut à Capite
conjuncto cum tota Ecclesia, parvo
Galliæ angulo paucisq; Epif. exceptis,
eidem adhærentibus & conspiranti-
bus,

bus, adeoque appellant ab Ecclesia ad Ecclesiam; cum utique Papa cum omnibus ferè Episcopis totius mundi eidem consentientibus non sit inferior Concilio Generali; ex his enim re ipsa constituitur tota Ecclesia, sicut per Concilium eadem repræsentatur: atque sic ab eodem Iudice ad eundem appellant: cujusmodi appellatio non absurda tantum, sed & irrita est juxta omnes rerum intelligentes & probos.

Neque dicant 1. se tantum appellare à Constitutione *UNIGENITUS* tanquam à Papa ad Papam melius informandum in Concilio Generali. 2. talium appellationum exempla jam plura reperiri in Gallia, imò in hoc Regno Acta appellationum hujusmodi stabilita esse tanquam regulam certam ad se opponendum Ecclesiæ Romanæ decretis; nam R. ad 1. Papam etiam absque Concilio Generali posse satis superque informari, & in præsentis negotio abunde fuisse informatum, ita ut amplius informari necesse non sit, imò nec possit in integro Concilio; siquidem informatio maxime petenda & obtinenda est ab Episcopis, utpote ad quos pertinet regere Ecclesiam De teste Apostolo, sive in - sive extra Concilium, præsertim illius nationis, ubi hæresis vel error circa fidem est suscitatus; sed Episcopi Galliæ, ubi errores Quesnelliani nati & disseminati sunt, plerique omnes solis appellantis exceptis, uti & Episcopi reliqui omnes Orbis Catholici universi Ponti-

fici in hac causa consentientes ipsum informarunt, ut nec in pleniori Concilio plura suffragia obtinere posset, imò nec tot, cum non omnes comparerent, consequenter nec in pleno Concilio melius informari Pontifex posset. Adde, quòd plures per annos nulli labori paritum sit in examinandis propositionibus à Pontifice in *Constit. UNIGENITUS* condemnatis. Certè si post tam diligens examen posset adhuc appellari ad Iudicem melius informandum, nulla prorsus sententia unquam esset firma cujuscunque Iudicis, ne dicam Pontificis, morum & fidei decreta constituentis, litésque omnes fierent immortales, cum ineffabili damno Reipublicæ utriusque, Ecclesiasticæ & Politicæ; eò quòd sceleratis & perveris hominibus, ubi condemnati sunt, in promptu foret exceptio, Iudicem non satis fuisse informatum, se proinde appellare ad eundem melius informandum. R. ad 2. Negatur, similia appellationum exempla existare in Gallia; nemo enim ex Catholicis Gallis appellavit unquam in materia dogmatica, uti Quesnellista modò: qui autem in aliis causis appellarunt à Papa ad Concilium, ab inceptis iterum destiterunt, & sese submittere sollicitè instantèque petierunt absolvi à vinculo excommunicationis, uti Philippus Pulcher, Ludovicus XII. Henricus IV. Galliæ Reges; atque hinc Dominus de Marca Gallus coactus in hæc verba scripsit: *via appellationis non prospicit rebus nostris, ut*

par est. Adhuc falsus est, appellationes à Papa ad Concilium in Gallia velut regulam quandam esse stabilitas, præsertim eas, quæ sunt in materia dogmatica, ut patet ex dictis.

Jam tuo judicio, benigne & indifferens Lector Religionis Catholice assecla sincere, penitus relinquo, an hujusmodi Appellantes habere velis pro Schismaticis, vel pro Hæreticis, vel pro Rebellibus & Excommunicatis, vel præcisè pro pernicio-

sis Reipublicæ Christianæ perturbatoribus, vel pro quibuscunque aliis, modò non excuses à gravissimo peccato, summum Scandalum, & ingentem animorum perniciem invente. Mihi à censuris abstinendum est. Scio tamen, hujusmodi appellationem contra Jus Divinum & Ecclesiasticum, contra Religionis Catholice tranquillitatem, multorum malorum causam, atque ideo gravissimum esse peccatum.

TITULUS IX.

De Apostatis & Reiterantibus Baptisma.

DECISIO CLIII.

De Religioso, diu extra Monasterium vagante, ac demum ad Hæreticos abeunte, & demum deficiente à Fide.

SPECIES FACTI.

VENIT aliquando ad me Religiosus, qui mihi recensuit, quòd ob similitates, quas habuit cum duobus ex sui Monasterii membris se se identem persequentibus, sine licentia à Superioribus petita ac obtenta discesserit à suo monasterio, & jam ultra duos annos, retento tamen semper

(R. P. Pichler Decif. T. 2.)

habitu suæ Religionis, ac paratus, uti dicebat, redire, si cessaturæ vexationis spes affulgeret, moretur extra Monasterium, & quidem non clàm, sed apertè in provincia, sæpius invisens suos tum amicos tum consanguineos, à quibus etiam alimenta perciperet. Sed post aliquod longioris

* I